

הכל נכון וצודק, אבל מאחורי הקלעים עוסקים פעילי האגודה, שמספרם אינו עולה על כמה עשרות, באינטריגות ובתככים. ובכלל, לא כליך מתחשק להבר'ה שארגנו אתם וישבעו אתם לנפנף ברגלים. אני אישית, אומר שי לא טובל את פעילי האגודה. תעיסונו שלהם להרים רגלים ולערוך מצעדים ולעשות חסידי ציבור לא נראים לי. אני מחפש את הפיתרונות שלי, את בניהוג שלי. כל השאר אינו מעניין אותי, ובכלל, מה יש לי להתגאות בוה שאני הוטה?

בשנים האחרונות, החל מתחילת שנות ה-80, הלה הטבה ניכרת בהתייחסותה של הוועדה הישראלית אל הקהילה הומו-סקסואלית. ככל שהדרך לטוילים בחו"ל נעשתה קלה ומקבלת יותר, ככל שראה הישראלי יותר ויותר עולם, כך הבינו תעביטם כי מה שטוב לחו"ל טוב גם לנו. ואם להמסרסכסואלים וללסביות יש מועדונים משלםם בחצי העולם, ואם כליך חשוב לנו להיות בעניינים, הרי שתלאיבי הפכה להיות המרכז הארצי למקומות נבילוי לחבר'ה.

החבר'ה צאים למקום משלהם. מקום שבו יוכלו להיות עם עצמם, בלי לחוש מאו אומר זאב, המנהל את מועדון מטרות התל-אביבי. כיום המסדו הוא כמעט מקום הבלוי היחיד שארץ שסועדו החיאטרון חזר להיות מקום מיפגש סטרייטי. אגו, במועדון, מגנים לענות לצרכים של קהליהיעו. יש ערכים

רים מסוגננים, מטופחים וריחניים. רק להחזיק בשתי הידיים. לא יעזור שום דבר, אני כמעט כמו אוריר בעיניהם. הבחור שיושב מימיני על הבר מספר בחופ-שיות רבה — ובעילום שם, כמובן — כי זה ברור שהומוסקסואלים עוסקים כליך בחופ-עתם החיצונית.

סיגנון מיוחד

אנחנו נחננו בעצם כמו בחורות. אנתנו מדברים בשפת הגוף. האסתטיקה חשובה לנו. עובדה שרוב מעצבי האופנה הגדולים בעולם הם הומואים. מאחר וחשוב לנו להיות מחוורים, והמיפגש הראשון בינינו הוא על בסיס של חושניות, הרי שאנחנו מקפידים יותר על הופעתנו החיצונית.

יש אפנות המיוחדות רק לחבר'ה. לפני כמה שנים זה היה שפם דק. יש לנו סיגנון די מיוחד בתכשיטים. אני חושב שברגע שהומו יוצא מהארון, חשוב לו להראות חיצונית כמו חבריו. וכמו בחברה הרגילה, יש גם מי שמקפידים פחות על הופעתם החיצונית, אבל כולם תמימי-דעים כי האסתטיקה חשובה מאוד.

המועדון ממשיכים לגן, הרי הוא גן העצמאות. כאים במטרה ברורה להפוך יוון. כולם מקווים שבעיקבות המע מיני תתפתח

בתלאביבי. מאחר וחיייהמין שלהם אינם חופשיים גם עם בחורות, הם בעצם כאים לגן להתפרק. לרבים מהם קשה לקשור קשרים עם בחורה יהודיה, אם היא לא זונה, אז איתנו זה קל להם ונות.

לא כל הערכים הבאים לגנים הם הומואים, אבל להומואים אין חיים קלים. אם הדבר נודע למישפחה הם מנודים, לא לפני שקבלו מכות הגונות. לגן הגיעה פעם חמולה שלמה מאיזה כפר ופשוט כיסחה את הבחור ממכות. הומו ערבי לא נרצח על חילול כבוד המישפחה, אבל הוא חוסף מכות, ולאחריהן הוא מגורה לגמרי.

רגישותם של הומוסקסואלים לקבוצות מיעוט אחרות היא גבוהה במיוחד, בעיקר בגלל היותם קבוצת-מיעוט חריגה ודי מגורה עדיין. אפשר להבחין בהשתייכות פוליטית די שמאלית. אצל רבים מהחבר'ה.

לא מוכנים להצטלם

תנועת רייץ תרמה לכך לא במעט. אנחנו הרבה יותר רגישים לזכויות הפרט, לגישה משותרת ומתקדמת למיעוטים, ולכל המוגדר כ"חוסר שמרנות". חשובה לנו מאוד הפתיחות וכיבוד האדם באשר הוא אדם, לכן אנחנו מזדהים יותר מקבוצות

ידענו איך לאכול את זה. בתחילה שמענו רק על מיקרים בחו"ל, והתייחסנו למחלה כאל מחלה של גויים. היה זה עידן גפן, אמן הכובות, הקרבן הראשון, שהבהיר לאנשים בארץ כי האיידס פוגע גם בציונים, גם בכאלה ששרתו שרות קרבי בצה"ל.

אני מרגיש שרווקא היום, אם אצא לרחובות ואקרא בקול גדול — אני הומו, אתפס כאיום. האיידס גרם לי גם לשנות את דפוסי-ההתנהגות המיניים שלי. גמרתי להשתולל. בלי קונדום אני לא עושה את זה יותר. ועד שאגיע לאקט, באקט תולדות-חיים מפורטות. חברים שלי אפילו מבקשים אישור רפואי של בריקטודם. היום נראה לי מסוכן לצעוק על זהותי המינית, למרות שהאיידס כבר מומן נחלת כולם.

"אין סובלנות למיעוטים"

לומי פטייה, מנהל הוועד למלחמה באיידס בארץ, חושב אחרת. אנשים שלא אהבו הומואים לא היו צריכים את האיידס, אך רווקא אנשים נאורים ופתוחים גילו את הומוסקסואלים בעיקבות האיידס. הקהילה עלתה לתודעה הציבורית, וגרמה להרבה אנשים לשנות את דעתם מן הקצה לקצה.

קבוצת ההתייחסות המשמעותית ביותר לאדם היא מישפתתו הקרובה. לכן, בורדים

לשרות צבאי, ובד בד היא מסמנת אותם.

מכל אשר נאמר עד כה, ברור מדוע מתקבל הרושם כי הומוסקסואלים בישראל חיים בהסתה. לך יעזר ברחוב ותאמר שאתה נא על חיותך הומו-סקסואל, בחברה המסמנת אותך כסור טה, כחולה או כמיטרד ביטחוני. ולכן, בסופו של דבר, אני שמח על קיומו של שבוע הגאווה, וחושב שבניסיונות הקיימות הוא חשוב מאוד.

עד כמה שזה ישמע מפתיע, אני שונא את הצירוף "הומוסקסואל מצהר". בימים כתיקונם, בחברה מסודרת ופי תוחה באמת, אין צורך להצהיר על חייך הריגשיים לכאן או לכאן. אתה פשוט חי אותם. אבל, בניסיונות הקיימות, לפעמיים אתה חש צורך עז לקום ולהכריז על חייך. כדי שידעו פעם אחת ולהתמיד ושיעזבו אותך במנוחה. למרבה האיי-רוניה לעיתים זה משיג את התוצאה ההפוכה.

למרות זאת טוב להיות גלוי. נכון לחיות גלוי. ברגע שאתה חי גלוי, אתה נפטר מהכאב הפנימי שלך. אתה מגלה הרבה אנשים כמוך. אתה זוכה רק בכאבים חיצוניים, השונים מהכאב הנורא מכל — הסרתה מהתו שלך. אני מצטער עבור כל אדם המסתיר את זהותו האמיתית. הוא עושה עוול לעצמו ולסובביו. במקביל אני מאושר עם כל אדם שעבר כבר את צעד הגילוי והשלים עם מהותו, עד כדי כך שהוא יכול להיות פתוח עם כל העולם כולו.

הם המוכנים ללכת עם זהות המינית. עד הסוף. ולוא רק כדי לא לפגוע במישפחה. כולם תמימי דעים — הכל כן. להתלבש כמו, לבלות כמו, אפילו לגור עם החבר הנבחר. אבל לצעוד במיצעד של הומו-סקסואלים ולסביות ברחוב ריונגוף, זה לא עד כאן.

הקהילה בארץ מהווה תבנית נוף מולדת של החברה שבה היא חיה. ואם החברה הישראלית אינה סובלנית למיעוטים, היא תוקפנית ומאצ'איסטית וחסרת-מדעות עצי מית לזכויות-הפרט של אנשיה, הרי שלא ניתן לצפות מהקהילה הומוסקסואלית ודה לסבית לצאת לחוגג. אין מה לחגוג.

בבת-אחת, והוא מאיים למוטט את כל ההישגים שאליהם הגיעה הקהילה עד כה.

מעצם היות האיידס מגיפה, הרי הוא מופץ דרך קשרים חברתיים. ככל של-אדם יש יותר קשרים חברתיים, כך הוא מסוכן יותר וזולתו. על כן, טיבה של מגיפה למוטט קהילות שלמות, לפעמים אף עמים שלמים. ביהדות מושרשת מאוד התפיסה, שבזמן מגיפה צריך להפריד בין החולים לבריאים, וייעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגיפה. לפיכך, למרות שהאיידס הוא מגיפה כלל-אנושית, הקהילה הומוסקסואלית לית היא הנפגעת העיקרית ממנו, חבר-תית. זו קהילה חריגה במילא, שקל לחברה להתייחס אליה כאל שיעור לעזאזל.

דוגמות להפלייה? בבקשה. במדינת ישראל הצבא הוא המידעגס האנושי המייצג את החברה הישראלית. כיוון שבחברה הישראלית כ-10 אחוזים הם הומוסקסואלים, הרי שבכ-10 אחוזים מחיילי צבא ההגנה לישראל, בדרגים הנמוכים ביותר וגם בדרגים הגבוהים, הם הומוסקסואלים. זה טיבעני. אין לר-דוף אף חייל על היותו הומוסקסואל. למרות זאת, הצבא מוריד סיווג ביטחוני על סעף הומוסקסואלי, לא די בכך, אלא שהצבא מעביר מידע זה לכל הגופים הקשורים למערכת-הביטחון, לרבות חברת-התעופה אל על. אם כן, מערכת-הביטחון נוהגת בצביעות רבה כאשר היא משתמשת בהומוסקסואלים

אחרות עם מאבק הפלסטינים. אמר לי מרצה באוניברסיטה בקפולטה למישפטים.

אם יש זהות פוליטית ויש מקומות-נבילוי, ואפילו עסקנים המארגנים אירועים, להיכן נעלמה הגאווה? מדוע איש אינו מוכן להצטלם? מדוע איש אינו מוכן להתראיין בשמו האמיתי?

אין גאווה. יש פחד, תיסכול עמוק ורצון עז להימלט ממתוות הומוסקסואלית. כל אחד רוצה לחיות לעצמו. מותר על החשיפה. מותר על התגונות. ומעל הכל מרחף לו האיום האחרון — האיידס.

האיידס תקף אותנו בבטן הרכה, מספר הומו תלאביבי. לא היינו מוכנים לכך, לא

אילון שינבולד לא להסתיך

של הקולקטיב עדיין חזק מאוד, ועל כן יש המפחדים לממש את הווייתם הפר-טית, אם היא נוגדת את הקונסנוס הציבורי. עבור אלה, חברי וידידי, שבוע הגאווה חשוב מאוד.

מתחילת שנות ה-80 חל שיפור ניכר בהתייחסותה של החברה הישראלית להומוסקסואלים. מתאום צנו מועי-דוניים רבים, נעשו סרטים ישראליים סביב הנושא. החלה להתהוות תחושה של תרבות הומוסקסואלית. התחושה נקטעה ב-1985, כאשר הגיע האיידס לארץ. האיידס סתם גולל על הפעילויות

וכדומה לא יממש צד מסויים של נסיותינו. יכול להיות אדם אחר, המגלה נטייה רבת-פנים זו, ונסיבות-חיוני ונסיבות ריגשיות אחרות גורמות לו להתנסות. לפי השקפת-עולמם, כל אדם, שמחך בתוך עצמו מחצית מהאנושות, נשים או גברים, הוא אדם המחמיץ חלק חשוב בהוויה האנושית.

הקים העילאי, בעיני מבחינה מסודרת ואנושית הוא הקיום המתוח לחלוטין, שבעטיו מממש האדם את המירב. כחוצאה מהשקפה זו, שבוע הגאווה הומוסקסואלי והלסבי הוא, דבר מיותר, כביכול. האירוע הופך את הקהילה הומוסקסואלית והלסבית לקהילה נמרדת, הנאלצת להסתגר בתוך גטו תרבותי, כבוד שלמעשה, מבקשת הקהילה שחיוך-זכויות והתערות בחב-רה הרגילה.

אבל לא תמיד זה שנוון ברמה הפילוסופית נכון גם מבחינה המעשית. הבעיה המעשית מתחילה בעיקרה החברתי בישראל, המפלה הומוסקסו-אליים ולסביות. נוצר מצב שבו נאלצת הקהילה לבנות לעצמה מערכת-ערכים ייחודית לה וטס שלם של נושאים, כדי לשמור על מיבנה הקהילה ועל הכוח שיש לה, כנוף השומר ומגן על הפרטים החבריים בו.

עבורנו, התאגדותה של הקהילה מאפשרת את קבלת הכוח לחיות. הח-ברה הישראלית היא חברה שקשה מאוד לחיות בה, למרות זרמי הפרטניות שערבנו בארץ מאז קום המדינה. כוחו

נפרדים לנשים, וערכים נפרדים לגברים. אנו מארגנים מופעים המתאמים לקהל המגיע באותו ערב. בערכים של גברים נראג לחשפן מחו"ל ולהופעות על סהרת המיניות הגברית. בערכי נשים לעומת זאת, נקפיד שההופעות יהיו של נשים בלבד. ערכי נשים אנו מגייסים מלצרות מיוחדות.

מהגיסון למדתי שנשים, הנאות לכלות כאן, אינן מוכנות לקבל כל שרות שהוא מיידי של גבר. לפחות כאן, במועדון, חשוב לי שהחבר'ה ירגישו שזהם עם זהותם המינית, ולא נחותים, כפי שהם מרגישים בחברה רגילה.

ערב יום השישי במסרו. ערב מעורב. הגב-